

bevidsthed om, at fysiske handicap og arkitektur hænger sammen. Jeg synes faktisk også, man bør involvere de handicappede selv, og jeg glæder mig derfor over, at kulturministeren har opfordret skolerne til fortsat dialog med bl.a. Dansk Handicapforbund.

Kulturministerens kollega, socialministeren, siger, at de handicappede skal aktiveres. I CD mener vi også, de handicappede bør have de bedst tænkelige muligheder for at udnytte deres evner og uddannelse på arbejdsmarkedet. Alle kan noget, men det er bestemt ikke i alle eksisterende bygninger, vi finder de job, der kan bestrides fornuftigt af handicappet arbejdskraft. Det er i det mindste en barriere, der skal fjernes, hvis den gode intention om job til mange flere af de handicappede skal opfyldes.

CD mener endvidere, man burde overveje en særlig uddannelse af handicappede til at varetage en handicapkonsulentstilling. Det kunne være en uddannelse af ca. 1 års varighed, og så kunne de rådgive i praktisk arbejde. Det kunne være en metode til at skabe rigtige job for handicappede på normale vilkår, og det ville i det mindste være at foretrække frem for skånejob eller fleksjob.

Jeg tænker nogle gange, at man burde gå rundt i sin egen by og spørge sig selv, hvordan virkeligheden ville være, hvis man var handicappet. Det ville i mange henseender være en nedslående oplevelse. Var jeg f.eks. turist i København og var kørestolsbruger, kunne jeg få svært ved at finde ret mange hotelfaciliteter i denne by, og var jeg borger i byen, kunne jeg være en af de 30.000 kørestolsbrugere i Danmark, hvis livsudfoldelser er afhængige af samfundets fysiske udformning og dermed også af boligbyggeriet.

Tænk engang, hvis vi, der har været så heldige at slippe for handicap, en dag kom hjem, og trapperne var fjernet og erstattet af et tov. Så var der nok ikke mange, der kom op til deres hjem den aften, hvis de skulle klatre op ved egen hjælp. Men hvordan mon det er, når en kørestolsbruger sidder i sin kørestol i en trappegang uden elevator? Prøv det!

CD's gruppe har pålagt sig selv at tordne imod, at nogen fremover ikke overholder de regler, som vi allerede har for at sikre de handicappedes reelle bevægelsesfrihed. Der må være sanktioner, der kan tages i anvendelse, hvis det viser sig, at der er nybygninger, hvor tingene ikke er i orden. Det skal simpelt hen ikke kunne lade sig gøre, at reglerne ikke bliver

overholdt rundt omkring, og så må der sættes standarder for hensigtsmæssig udformning af vore byer, så vi ikke behøver at skamme os over at være tilbagestående i forhold til f.eks. New York, som jeg nævnte tidligere.

Fra De Samvirkende Invalideorganisationer ligger der et forslag om at oprette en tilgængelighedspatrolje med både offentlige og private midler til brug ved ombygning af eksisterende bygninger. Det synes jeg er en tanke, der er værd at overveje. Uden tilgængelighed får vi aldrig den ligebehandling af de handicappede, som de har krav på, og som politikerne har sagt og skrevet tusindvis af gode ord om.

Vi har fået ombudsmanden ind i billedet, og den nyordning, der trådte i kraft i januar sidste år, er udmærket, og jeg håber, den vil blive modtaget meget positivt. Men brug ombudsmanden! Det skal vi lære at gøre, men uden håndgribelig politisk vilje her i Folketinget når vi ikke derhen, at hverken CD eller andre tør stole på, at tilgængelighedsproblemerne bliver løst.

Dorit Myltoft (RV):

Som stor pige læste jeg en novelle af Martin A. Hansen, som kom til at gøre et meget dybt indtryk på mig og derfor påvirkede mig og stadig kan gøre det, når jeg får fat i den.

Det drejer sig om novellen »Daniel«, som står i en lille novellesamling og handler om den syge og dødsmærkede dreng Daniel, der efterlades af sin familie, som må opgave gården og drage til et nyt sted for at skabe sig et eksistensgrundlag.

Spørgsmålet for mig, dengang da jeg læste den, var: Hvad er det dog for en nød og elendighed, der kan gøre, at man lader et svagt barn i stikken for at kunne klare sin tilværelse? Og det cementerede min grundholdning om, at et rigt og anstændigt samfund forudsætter, at alle er med. Det er ikke sådan, at først skaber vi rigdom, og så har vi råd til at hjælpe de svage. Det er omvendt. Rigdommen skabes, når vi er fælles, store som små, svage som stærke.

Jeg vil gerne sige tak til by- og boligministeren for denne samlede redegørelse, der viser, hvor mange initiativer der trods alt tages på hele området, og jeg vil også gerne bringe takken videre til alle i det tværministerielle udvalg, der har arbejdet med spørgsmålene. For Det Radikale Venstre betyder tilgængelighed, at alle kan få en uddannelse, komme i arbejde, komme i nærheden af den viden, der er tilgængelig,